

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/119/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816204223
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5816204223.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31575951, proti žalovanému: C. X., nar. X.XX.XXXX, bytom L., D. XXX/XX, o zaplatenie 1.779,27 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 1Csp/26/2016-117 zo dňa 10. novembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **m e n í** tak, že žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi 1.163,20 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.163,20 Eur od 29.7.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti veci prvoinštančným súdom uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 1.779,27 eur, úrok 77,17 eur, úrok z omeškania 0,77 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny 1.779,27 eur od 29.07.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 77,17 eur od 29.07.2016 do zaplatenia a poplatky za poistenie vo výške 1,46 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne, žalobkyňa poskytla žalovanej pôžičku v sume 2.000 eur po odpočítaní dohodnutej sumy administratívneho poplatku 100 eur. Žalovaná sa zaviazala úver splácať v dohodnutých splátkach, pričom svoju povinnosť riadne a včas nespĺnila. Skúmaním úverovej zmluvy súd zistil, že obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Námietku žalovanej, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, vyhodnotil ako nedôvodnú v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES treba vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná v zmysle poukazovaného článku smernice zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje obligatórne náležitosti v čl. 1 bod 1.2 a podľa čl. 2 bod 2.3 mala možnosť žalovaná bezplatne a kedykoľvek počas trvania zmluvy

žiadať výpis z úverového účtu formou amortizačnej tabuľky. Žalobkyňa vyzvala žalovanú podľa § 565 OZ na zaplatenie dlžnej sumy a po nezaplatení ňou určenej sumy v určenej lehote vyhlásila predčasnú splatnosť úveru v zmysle zmluvy a VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy. Žalobkyňa do zosplatenia úveru má nárok na úroky z požičanej sumy vo výške dohodnutej v zmluve, úroky z omeškania za každú nezaplatenú splátku riadne a včas. Po zosplatení úveru súd priznal z dlžnej sumy predstavujúcej nesplatenú časť úveru a nezaplateného úroku za požičanie sumy úrok z omeškania v dohodnutej výške, čl. 4 bod 4.1 zmluvy. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Zastala názor, že okresný súd zaťažil konanie závažnou vadou, nakoľko nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv, žalovaná vystupuje v postavení spotrebiteľa, na čo aj sám súd v rozhodnutí poukázal. Okresný súd sa odklonil od príslušných ustanovení tak, že poprel ich účel a význam a v tom dôsledku poprel základné právo žalovanej na súdnu ochranu. Žalovaná vzhľadom na finančnú tieseň uzatvorila so žalobcom Zmluvu zo dňa 27.03.2014, na základe ktorej mal byť poskytnutý úver vo výške 2.000 eur. V skutočnosti jej ale na účet prišla suma iba 1.900 eur, za poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.900 eur zaplatila ku dňu 25.03.2016 sumu 736,80 eur. Pokiaľ súd svoje rozhodnutie zdôvodňuje rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, upozornila na rozhodnutia slovenských súdov, ktoré sa nestotožnili s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-42/15. Poukazovala na rozsudok Súdneho dvora EÚ (ES) C-168/05 zo dňa 26.10.2006, vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009. Ústavný súd SR opakovane judikoval, že všeobecný súd musí v celom rozsahu rešpektovať základné práva účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, musí vykladať a používať označené ustanovenia OSP, resp. CSP v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 107/07 a žiadala rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázal na čl. 1 bod 1 zmluvy o pôžičke, z ktorého vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky banky (VOP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti Vo VOP výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v texte zmluvy, vymedzením výšky anuitnej splátky 29,97 eur, termínom splatnosti prvej anuitnej splátky 25.04.2014 s počtom anuitných splátok 120, dňom splatnosti anuitnej splátky 25.deň kalendárneho mesiaca. Bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti poukazoval na návrh generálnej advokátky Eleonor Sharston prednesený 09.06.2016 vo veci C-42/15 s tým, že v prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu listom z 11.05.2015 uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť pripadá na bežné úroky a poplatky. V tejto súvislosti poukazoval i na rozsudok Súdneho dvora EÚ 14/83, aktuálnu judikatúru - uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/68/2017-48 zo dňa 28.02.2017, č.k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.03.2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/454/2016 zo dňa 10.07.2017, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/310/2017 zo 14.08.2017, Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/238/2017-117 zo dňa 29.11.2017... Upriamil pozornosť i na informáciu odboru Ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Pre úplnosť ohľadne opodstatnenosti poplatku za poskytnutie úveru poukázal na ustanovenie § 53 ods. 1, 6 OZ, § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995, čl. 2 ods. 3 Ústavy SR a považoval za zrejmé, že postupoval pri určení výšky poplatku za poskytnutie úveru v súlade s právnymi predpismi, má nárok na jeho zaplatenie v plnom rozsahu, pričom tento je súčasťou žalovanej istiny. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29.11.2017, v ktorom odvolací súd nesúhlasil s tým, že poplatok za poskytnutie úveru vo výške 90 eur, dohodnutý v

úverovej zmluve pri úvere poskytnutom vo výške 3.000 eur, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a ani s tým, že za tento poplatok banka neposkytla skutočné protiplnenie. V nadväznosti na uvedené žiadal rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu postupom podľa § 388 CSP zmenil spôsobom, uvedeným vo výrokovvej časti rozhodnutia.

5. Hlavnou odvolacou námietkou žalovanej je posúdenie poskytnutého úveru za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu absencie podstatnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.

6. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch- zákona platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy - zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti : výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

7. V zmysle ust. § 11 ods. 1 cit. zákona platného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 písm. b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

8. V tejto súvislosti považoval za potrebné odvolací súd vzhľadom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 venovať pozornosť argumentácii tejto súdnej autority, a to v kontexte naznačeného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. Predovšetkým bolo nevyhnutné posúdiť, či závery prijaté Súdnym dvorom EÚ vo vzťahu k otázke štruktúry splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere možno aplikovať na predmetnú vec.

9. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská Streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. a) a i) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť z každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s § čl. 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Čl. 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

10. Odvolací súd však zdôrazňuje, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS.

11. Niet žiadnych pochybností o tom, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica č. 2008/48/ES (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu, akú používa smernica. Slovenský zákonodarca však takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona). K výkladu

tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Odvolací súd má za to, že tak explicitne presné ustanovenie akým je ust. § 9 ods. 1 písm. k) cit. zákona cez prizmu eurokomformného výkladu, nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórných náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 ods. 2 cit. zákona. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokomformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze, už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

13. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smernice spočívajúci v eurokomformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne : musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere, v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (jazykový, logicky, systematicky, historicky, teologicky výklad). Nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

14. Súdny dvor nepriame účinky smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo dňa 04. júla 2006, keď uviedol : „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva.

15. Vzhľadom na explicitné znenie zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 vyložil toto ustanovenie eurokomformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednálo o výklad práva contra legem.

16. Otázka priameho účinku smernice sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice, zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice (rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 1986, Marshall 152/84, vo veci Faccin Dori C-91/92, Pfeiffer, C-397/01 a C-403/01).

17. Odvolací súd ešte zdôrazňuje, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nemôže narúšať všeobecné právne zásady najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu.

18. Pokiaľ existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte 2), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov v súlade so zásadami, ktoré sú uvedené vyššie, odvolací súd uvedené rozhodnutia nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle vyššie citovaného čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

19. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd zotrváva na stanovisku, že v prípade zmluvy, ktorá je predmetom tohto sporu, je legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcovi žalovaným, a to v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami.

20. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti rozhodnutia tak, že žalobcovi priznal rozdiel medzi výškou ním poskytnutého úveru 1.900 eur a sumou, ktorú žalovaná na úhradu úveru zaplatila 736,80 eur, v nadväznosti na čo žalobcovi priznal sumu 1.163,20 eur s príslušným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.07.2016 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko pri zisťovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v spore odvolací súd ustálil, že úspech žalobcu predstavuje 65,4 %, neúspech žalovanej 34,6 %, pričom pri rozdieli sumy úspechu a neúspechu strán v spore úspech žalobcu predstavoval 30,8 %, čo je menej ako 50%. V nadväznosti na uvedené úspešnou v spore sa stala žalovaná, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)